

ALBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Țare in fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲ P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼ C. C. Pop.-Tașoă.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucră pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic; și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalindern, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Somanescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier* Spiru C. Haret, *fost ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Bănu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Bisericii Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; *Preotul econom* Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

D. P. Sârbu (Schineni-Tutova), 1 leu; George Neștianu (Blăgești-Tutova), 1 leu; I. V. Balmuș (Blăgești-Tutova), 1 leu; Casandra A. Sona (Blăgești-Tutovaj), 1 leu; I. I. Donca (Rânzești-Tutova), 1 leu; D. D. Dumitrescu (Cârja-Tutova), 1 leu; Vasile Marta (Drăgușești-Tutova), 1 leu; Th. Ciolianu (Grăjdeni-Tutova), 1 leu; Atanasie Modica (Mălușteni-Covurlui), 1 leu; Ștef. D. Sava (Cârja-Tutova), 1 leu; Pr. G. Vasile (Cârja-Tutova), 1 leu; Lazăr Donca (Cârja-Tutova), 2 lei; Opreșan Ghicon (Blăgești-Tutova), 1 leu; Gh. I. Cahu (Schineni-Tutova), 1 leu; D. D. Sobariu (Tg. Neamțu), 1 leu; Ioan N. Savin (Tg. Neamțu), 1 leu; Nicolae Petrescu (Tg. Neamțu), 1 leu; Dimitrie D. Pașa (Tg. Neamțu), 1 leu; Ioniță Bobescu (Tg. Neamțu), 1 leu; Ioan Dimitriu (Tg. Neamțu), 1 leu; Ioan Dușu (Tg. Neamțu), 1 leu; Vasile Sorea (Tg. Neamțu), 1 leu; Ioan Anton (Tg. Neamțu), 1 leu; Iftimie V. A. Tomulescu (Tg. Neamțu), 1 leu; At. Popescu (Brăila), 5 lei; Petru Șerbănescu (Brăila), 2 lei; D. I. Dogaru (Brăila), 3 lei; I. R. Simionescu (Brăila), 2 lei; I. Anușca (Brăila), 2 lei; N. Demetrescu (Brăila), 2 lei; R. S. Corbu (Brăila), 2 lei; C. Guseilă (Brăila), 2 lei; D. Ionescu (Brăila), 2 lei; Grigore Arghir (Brăila), 2 lei; L. Ursulescu (Brăila), 2 lei; G. Tomaide (Brăila), 2 lei; G. Petrescu (Brăila), 2 lei; Pr. Titu Ciocărlan (Brăila), 2 lei; A. Ionescu (Brăila), 2 lei; P. Maioreșcu (Brăila), 2 lei; Volănescu Panait (Brăila), 2 lei; V. Ionescu (Tg. Neamțu), 10 lei; Ciorănescu Ioan (Morovei-Dâmbovița), 12 lei; Vitalian I. Bratu (Morovei-Dâmbovița), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1906 și până în prezent este de 390; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 1.540 lei.

(Va urmă în numărul viitor).

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 6
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.

Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Dr. I. Simionescu. Cât poate munca omului. — N. Nicolaescu și G. Stoicescu. Cerințele cari înlesnesc mănuirea uleiului. — General P. V. Nasturel. Trei inscripții vechi. — Gr. Teodossiu. Hrana sătenilor. — Lăcuste în Argentina. — I. Coman. Grădinișe școlare. — Irimia Popescu. Măncarea și tainurile unui cal pentru o zi și o noapte. — Pr. Al. Miculescu. Mixandra. — V. S. Moga. Lucrările agricole în luna Aprilie. — Statute pentru întocmirea unei Soc. de lăptărie. — Cronica săptămânii. — Dări de seamă. — Licitațiuni.

Sfaturi: Contra petelor cafeinii și albe de pe frunzele și fructele merelor și perelor. — Contra patelor de pe frunzele cireșilor.

Ilustrațiuni: Garduri pentru domolirea torenților. — Pisania de deasupra ușii Bisericii din Târgoviște — Pisania de pe normântul boerilor Ivageo și Albul, aflată la Mănăstirea Vierșoș. — Mixandră învoaltă și desvoaltă. — Vederea Dunării la Vărciorova.

Cât poate munca omului.

(Torenții sau puhoaiete).

Te urci pe valea Bistriței în sus, plecând dela Piatra, strânsă grămăjoară între Cozla și Cer-Negura pururea mohorită. Șoseaua ce ține tovărășie apei rezezi, când se îndepărtează de ea, când se apropie, de ți-e frică să dai drumul cailor. Lași în urmă Bistrița, lăcașul de vecinică odihnă al lui Alexandru-cel-Bun, treci pe lângă Bisericiani, cu mănăstirea ascunsă într'o pădure de fagi, abia zărești castelul dela Pângărați. Drumul se îngustează; Bistrița se înfurie, strâmtorată și de bolovanii mari ce i se pun în cale, și umflată de apele Tarcăului.

Mai departe, șoseaua cotește mereu: aci suindu-se pe coasta dealurilor, răcorită de limpezi isvoare ce țâșnesc din măruntaiele de piatră, aci se întinde ca o sfoară, în mijlocul veselelor pajiști dintre Secul și Buhalnița. Când să intri în Hangu, șoseaua e ruptă în două. Un morman de bolovani se pune în cale; pare că anume i-a adunat cineva, pentru ca să oprească pe călători în loc. Abia ai trecut printre cele două rânduri de case, ce se țin lanț până'n Răpciuni, și dacă, lăsând la stânga drumul ce duce la Ceahlău, apuci spre Călugăreni, alte îngrămădiri de bolovani ți se pun în cale, de data aceasta amenințând mai rău, căci cotindu-le ești în primejdie de a cădea în Bistrița. De unde

vin acești bolovani? Cine a năruit muntele și a închis drumul, stricând munca de ani a omului?

Întâmplarea îți poate da răspunsul. Iată-l: Nori groși se ridică dinspre Prisăcani; alții învăluo turnurile Ceahlăului; uniți se lasă în spre Călugăreni. O ploaie deasă, repede, îndesată, cu boabele pline și grele, țese o pânză întunecată deasupra dealurilor goale. Vreme de zăbovit nu ai. «Vine valea!» se aude ca un țipăt de desnădejde. Pe unde mai înainte nu auziai nici o șoptă de apă, pietrele îngrămădite unele peste altele erau în nemișcare, acum se rostogolesc valuri murdare, mălitate. «valea» se mișcă, bolovani se bat unii cu alții, mânați de puterea apei care curge. Ajungând la șoseă, ea se respiră, își pierde puterea; «bolovani rămân, apa curge» mai departe, fără de ei.

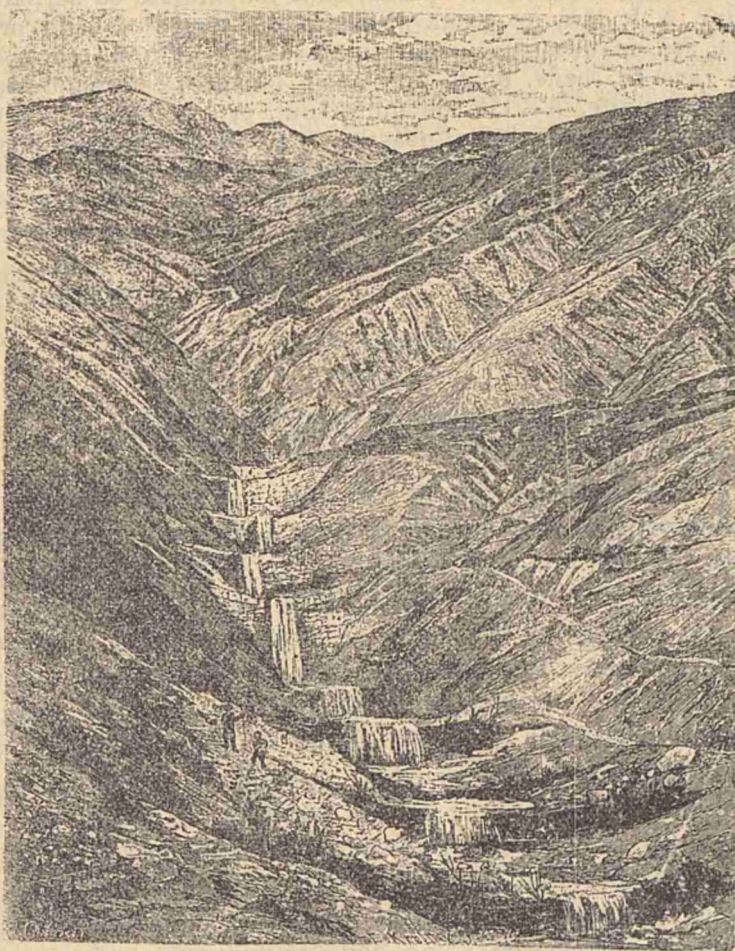
Norii se împrăștie. Soarele arde mai cu putere, iar din pământ se ridică aburii în pânze subțiri ca de păianjen; ei se adună din nou spre a da alți nori. Sălbatecul puhoiu din zgomotos se face tot mai mic, până când abia șoptește printre bolovani aduși de el. În scurtă vreme amuțește de tot. În scurta viață de câteva ceasuri, el a distrus o bună parte din munca omului. Ca orice rău nu se arată de odată. Pe coasta repede a dealului, neîntâlnind nici o piedică, cele dintâiu șuvițe de apă curg cum ar curge pe acoperișul unei case acoperite cu tablă. Adunându-se mai multe la un loc, își rod un mic șghiab. Atât e de ajuns. Șghiabul îngust tăiat azi, mâne se adâncește, de par'că un plug ar fi tras brasă din vânt și până la poalele dealului. Șanțul se lărgeste tot mai tare, până când se schimbă într'o râpă cu fundul plin de pietriș. În scurt timp, dealul ori muntele, acoperit mai înainte de pășuni, e ca o piele sgârbiată. Locurile se sălbătesc, turmele nu mai au ce paște, până în cele din urmă și oamenii, ne mai având cu ce trăi, își iau traista'n băț și vitele după ei, căutându-și prin locuri străine un nou adăpost. Astfel în unele ținuturi muntoase din țara franțuzească, în 10 ani numai, s'a sălbăticit un stert din pământul ce-l mai puteau întrebuința; în 50 de ani, din 1000 de capi de familie, ce și duceau viața prin acele locuri, peste 150 au trebuit să-și iea lumea în cap.

A cui e vina? S'a dovedit că tot a oamenilor. Din lăcomia de câștig, ei au început să taie pădurile cu nemiluita. Lemnul aduce bani, pământurile se fac bune pentru pășunat sau pentru semănat, au gândit ei; câștig peste câștig. Numai că e o vorhă nemerită: socoteala de acasă și cu cea din târg nu se potrivesc în totdeauna. Cu vremea, apele ne mai având nici o opreală, se fac stăpâne pe acele locuri, le rup, le mănâncă și calicia iea locu, belșugului. Lăcomia e pedepsită amar.

Cum însă nu e drept ca păcatele părinților să fie ispășite de cei ce vin după ei, s'au luat măsuri de îndreptare contra răului. Aici se vede cât poate săvârși munca omului cu voință.

După cum a putut îmblânzi animalele sălbatece, schimbându-le în ființe ascultătoare, tot așa, când cuțitul a ajuns la os, s'a pus

la luptă cu apele furioase, din calea cărora părinții au trebuit
 au trebuit să fugă. Și la urma urmei le-a îmblânzit, scăpând ast-
 fel ținuturi întinse de pustiire. Leacul este ușor. Oamenii s'au
 apucat și au împădurit vârfurile goale ale dealurilor, tăind ast-
 fel râul chiar dela rădăcină. Ploaia căzută pe pământ, dând de
 trunchiurile arborilor, nu se mai poate strânge în șuvoaie, ci
 se respiră în șuvițe mici, fără vlagă. Tot oprindu-se la fiecare
 pas în loc, o parte din apa ce trebuia să se scurgă la fața pă-
 mântului, se vâără în el. Dușmanul se schimbă astfel în prieten,

Garduri pentru domolirea torențiilor.

căci apa vârită în pământ dă suc arborilor, hrânindu-i. Căutând
 să taie pe dea'ntregul puterea șuvoaielor furioase, omul s'a gân-
 dit că e bine să le ostenească în scurgerea lor sălbatecă, do-
 molindu-le. Ei au împletit garduri în calea apelor deacurmezi-
 șul râpelor, așa fel în cât apa, trebuind să sară din gard în gard,

își pierde puterea și nu mai poate nici scormoni bolovanii, nici să-i mai rostogolească. Și în acest fel legată, frică de ea nu mai are.

Din pățaniile altora putem și noi trage învățatori. Puhoaietele nu mănâncă numai munții; ele își fac drum ori unde pot. Mai toate dealurile din Moldova între Siret și Prut, mai ales prin locurile pe unde curg Jijia, Bârladul, sunt sălbăticiite de apele vremelnice. Ți-e mai mare mila să vezi pământuri cari ar putea aduce folos, lăsate pradă pustiirii. Am văzut sate bogate, prin mijlocul cărora curgând un pârâu, sunt amenințate cu surparea malurilor. A le lăsa în seama apei e păcat, mai ales când prin mijloace așa de ușoare se poate înlătură răul. Pomul care dă umbră, care dă roade, poate opri apa'n loc, poate da mană câmpurilor părăginite. A-i tăia de unde sunt, este a chema de bună voie calicia în vatra satelor noastre. Din cele povestite se poate trage și o mare și frumoasă învățătură. Omul nu trebuie să aibă desnădejde în fața oricărui rău. El are putere și, dacă mai are și ceva voință și-și dă seama pentru ce trebuie să facă un lucru, e stăpân pe orice vrea.

Iasi.

Dr. I. Simionescu.

Cerințele cari înlesnesc mănuierea uleiilor.

II. — Uleiile trebuie să fie oricând lesnicioase la mănuit, fără anevoință pentru stupar și fără a pricinui neajunsuri albinelor. Astfel un uleiu trebuie să îngăduie stuparului să scoată și să pună la loc fagurii, fără să-i strice, fără să curgă vre-o picătură de miere și fără să întărate albinele; să-l lase să facă toate lucrările, fără să vatame sau să omoare albinele; nici o parte dinăuntru uleiului nu trebuie să fie mai jos decât urdinișul. Albinele, având de cărat afară fărâmile de ceară, moartele, hoațele și necurătenii, să nu fie silite să le urce în sus până la urdiniș, căci le răpește timp și le sleiește puterile. În această privință, stupii cu pat rece dau mai multă înlesnire albinelor la păstrarea curățeniei. Uleiile trebuie să ne îngăduie a hrăni albinele pe vreme friguroasă ca și pe cea călduroasă; să putem lărgi, strămtora ori chiar închide urdinișul, spre a împiedica furțișagul, și aceste schimbări să nu nevoască albinele a pierde vreme multă în cercetări pentru găsirea urdinișului; să lase cu înlesnire a pătrunde înăuntru un curent larg de aer, pentru ca albinele să fie stârnite a ieși în zi-

lele călduroase de iarnă și la începutul primăverii, ca să-și deșerte pânțele de necurățeniile păstrate în el. Când ele nu pot să se folosească de asemenea prilejuri spre a se deșertă, sufer și pot muri de o închidere prelungită; toate părțile dela toate uleiile ce le avem trebuesc făcute după aceeaș măsură, pentru ca la nevoie să se poată schimba dela un stup la altul. Prin acest mijloc, se pot face la stupi schimbări de faguri, de puet, de miere, sau de păstură, după cum cer împrejurările. Uleiul trebuie să înlesnească facerea roirii artificiale, sau să împiedice pe cea firească; prin aceasta ni se dă puțința de a înmulți roii cu repezițiune și siguranță; să îngăduie găsirea mătcii, sau înlocuirea ei printr'o alta mai rodnică, mai tânără sau de un neam mai bun; mai trebuie ca uleiul să poată fi apărat iarna de stricăciunile șoarecilor.

Față de aceste cerințe, nici pe departe uleiile vechi cu fagurii nemișcători nu se pot asemui cu cele cu rame. La acestea, cercetările sunt lesnicioase. Prin ridicarea învelişului se pot scoate fagurii unul câte unul, spre a ne încredința de starea puetului, cantitatea mierei ori rodnicia mătcii; putem să cunoaștem cu un cuvânt de cât preț e stupul, lucru ce nu se poate face la uleiile vechi. La recoltă, în loc de a reteză fagurii la întâmplare cu primejdia de a strică puetul, ridicăm fagurii clădiți cu rândueală în rame, și-i scurgem de miere, în cămară anume.

Dar nici toate telurile de uleiie cu faguri mișcători nu sunt de o potrivă de lesnicioase la mânăuire. Astfel în uleiile cu caturi e mai greu de umblat, pentrucă voină a vedea puetul în timpul culesului, trebuie să ridicăm caturile de sus, lucrare grea de săvârșit, când acestea sunt pline cu miere.

La uleiile orizontale, numai prin ridicarea acoperișului, toți fagurii se înfățișează privirii stugarului, care poate scoate și cercetă pe oricare din ei, fără a mișcă pe ceilalți. Dar chiar între uleiile verticale, acelea, în care caturile fac un singur trup cu cuibul, iar ramele se scot pe o uscioară dindărăt sau dintr'o lature, sunt mai grele de mânăuit. Mai întâiu, numărul caturilor nu se poate mări, prin adăogare de alte caturi deasupra. Apoi cel mai neplăcut lucru e că, dacă vrei să cercetezi fagurul din față, trebuie să scoți toate

ramele dinaintea lui și să le ții afară, până ce ai isprăvit cu el. Albinele sunt stânjenite în lucrările lor și se stârnesc furțișagul. Băgarea mâinii înăuntru, spre a prinde ramele, întărește albinele, cari se reped cu grămada să înțepe; spre a le domoli, ai trebuință neapărată de fum. Spre a cercetă cu deamănuntul un asemenea stup, îți trebuie un timp de trei ori mai mare decât pentru un altul, la care ramele se scot pe deasupra. La aceștia, se scoate deadreptul fagurele de cercetat, și se așează la loc fără a mișcă pe ceilalți. Lucrând încetișor, albinele nici nu prind de veste, că li se umblă în stup. Noi facem de cele mai multe ori cercetările la asemenea stupi fără fum.

De aceea o cerință de mânăuire lesnicioasă la uleiele verticale e aceea ca ramele să se scoată pe sus, iar caturile să nu facă un singur trup cu cuibul, ci să se adauge deasupra în numărul trebuincios, la vremea culesului celui mare. De asemenea, uleiele care au înăuntru prinsă în pereți o șipculiță, pe care să se sprijine ramele, sunt greu de cercetat. Ramele sunt înclieate de șipcă și nu se pot desprinde decât cu un clește anume și cu oarecare smuncitură care întărește albinele. Apoi la scoaterea ramelor, picioarele lor prind de multe ori între ele și marginea șipculiței, albine pe cari le strivesc, pricinuind moartea unora și întărâtarea roiului. La uleiele în care ramele se sprijină pe o lambă scobită în marginea de sus a pereților și pe muchia unei șine de cerc de fier, sau pe a unei fășii de zinc, cum vom arăta mai târziu, ramele nu sunt înclieate, iar scoaterea lor se face fără clește, fără sguduire și fără a ucide albine.

Tot pentru ușurința mânuirii, se cere ca fundul pe care stă uleiul să nu fie prins de pereții acestuia. Dela un fund slobod avem multe înlesniri: 1) Pentru curățirea de primăvară e destul a ridica puțin uleiul de pe fund, în partea dinainte și cu o măturică a curăți repede albinele moarte și fărâmile de ceară ce s'ar găsi pe el. 2) Dacă găsim fundul prea umed, îl schimbăm punând altul în locu-i. 3) Dacă s'a topit un fagure din pricina căldurii, sau s'a stricat din neîndemânarea stuparului și mierea curge pe fund, atrăgând furțișagul, și dacă fundul e slobod, se ia și se pune altul. 4) Vara pe căldurile mari, dacă albinele nu pot răcori îndestulător pe urdiniș, înăuntru, încetinesc lucrul și.

se grămădesc afară la urdiniș. Când fundul se poate mișcă, se ridică puțin uleiul de pe el, în partea dinainte, și se lărgeste intrarea aerului în stup.

III. — Uleiul trebuie să dea puțință stuparului de a recolta mierea, sub forma cea mai frumoasă, mai curată și mai căutată de cumpărător și la timpul cel mai priincios des-facerii. În această privință, mai toți stuparii sunt de o pă-rere și anume că uleiile înalte îndeplinesc această cerință mult mai bine decât cele orizontale.

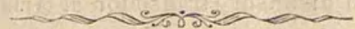
Acestea sunt cerințele mai de căpetenie pe care trebuie să le îndeplinească un uleiu bun. Dar ca să tragem folo-sul cel mai mare dela albine, pe lângă cerințele de mai nainte, trebuie să mai amintim câteva, pe care nu le putem găsi nici la uleiul cel mai desăvârșit. Uleiul cel mai desă-vârșit nu poate da rezultate bune celor neștiutori sau ne-păsători. La albinărit, ca la orișicare altă meserie, tre-bue să-ți cunoști mai întâiu bine meșteșugul, și apoi să îndeplinești zicătoarea: «munca îmbogățește». Mai scurt, ca să isbutim în albinărit, trebuie să știm ce trebuie să facem, și să facem la vreme. Apoi cel mai bun uleiu nu poate să facă bun un ținut nepriitor creșterii albinelor, nici nu poate să dea miere multă în anii de lipsă, după cum nici un soi de grâu nu poate da recolte bogate în orice pă-mânt și în toți anii.

Un uleiu, fie cât de bun, nu va da niciodată stuparului puțință să-și înmulțească repede stupii prin roit și totdeo-dată să-i dea o recoltă mare de miere. Aceasta e întocmai ca și cum un crescător de păsări ar pretinde găinilor, să-i clocească cât mai mulți pui și să-i dea în acelaș timp cel mai mare număr de ouă ce pot ele să facă.

N. Nicolaescu și G. Stoinescu.

Contra petelor cafenii și albe de pe frunzele merilor și perilor, precum și contra petelor de pe mere și pere este bună stropirea cu următoarea amestecătură: 2 kg. piatră vânăată, cu 3 kg. var și cu 100 litri apă. Pomii trebuiesc stropiți prima dată primăvara, îndată după ce au înflorit; iar a doua oară în prima jumătate a lunii Iunie. Frunzele și poamele căzute trebuiesc adunate și arse.

TREI INSCRIȚIUNI VECHE.

I. *Mănăstirea Mihai Vodă* din București. Acest sfânt locaș, azi biserică de mir în curtea Palatului *Arhivelor Statului*, se numia mai din vechime, în secolul al XVI-lea, *Mănăstirea jupânesei Caple Postelniceasa*, soția postelnicului *Ghiorma*, ucis sub Mihai Vodă ca *Ban*.

În tinda acestei biserici, lângă ușe, în dreapta cum intri, se află următoarea piatră tombală scrisă cam în versuri, încăpute în 15 rânduri. Inscripțiunea se va șterge, cu siguranță, peste câțiva ani în cât, deja acum, deși se văd încă cu precizieune slovele totuși, dacă nu se citește cu luare aminte, cititorul poate fi indus în eroare (1).

Cred că n'ar fi bine să se priveze posteritatea de conținutul pietrei, de altfel destul de poetic:

ВОРБЕЩЕ ПЯТРА.
 НЯМ МЪАТЪ ДЪ Я СНА-
 НЕ: СЪКЪТ МИНЕ ЯЧИ ЗЯЧЕ
 О МЪАТ РЯРЪ ФЕАМЕ ЧЕ
 Н ДОМНА КИЩУНА
 Ш Я ФЕРИЧЕТ ПЪРИНИ
 ЧИНГНАДЪИ ШИ КЪНА
 ШИ СОЦЛАИ ШИ КЯСЪ И
 ФОСТ ФЯЛЪ ШИ ПЯЧЕ
 ВОРБЕЩЕ МЪАТ ШИ
 ПЯТРА КЪНА СОЯЦЯ
 Н КИЩЪ ТЯЧЕ
 МЯРИЯ ЯРКЪДИНСКИ
 ЯПИЯНОГЪА ЯЯ 1808. М
 ЯЯ 1839 ЯПРИАКЪ 28.

Vorbește piatra.
 N'am multe de-a spune:
 subt mine aci zace
 o mult rară femeie ce
 'n Domnul viețuind
 și-a fericit părinții
 cinstindu-i și iubind
 și soțului în casă i-a
 fost fală și pace
 vorbește mult și
 piatra când soața
 'n viață tace.
 Maria Arcudinski
 Aghiiianoglu (năș.) la 1808, m(oar.)
 la 1839 Aprilie 28.

II. *Biserica Stelea* din Târgoviște este remarcabilă prin faptul că a fost rezidită, în locul alteia, de către *Vasile Vodă Lupul*, Domnul Moldovei. Pisania foarte bine păstrată, fiind zidită d'asupra ușii bisericii, are în mijlocul ei Stema Moldovei: «*Bourul*».

Iată pisania în faximil.

Pe ea se citește (2).

(1) Compară «*Inscripții din Bisericile României*», de N. Iorga, pagina 256. Piatra No. 586.

(2) Pentru citire nu e tocmai greu, dar pentru traducere ne referim la aceea pe care ne-a dat-o distinsul «*translator al Arhivelor Statului*», d-l Niculaescu Stoica.

Pisania de deasupra uşii Bisericii Stelea din Târgovişte.

† Изколеніе ѡца ѿ сѣхъ послѣднихъ силъ ѿ свѣршеніе ст҃го д҃ха, сѣ азъ ракъ и поклонникъ ст҃кии животворкирен и нераздѣланъ || мѣкѣ трѡицѣ, Іѡ Наснаіе Воевода, Бжїю мѣстїю г҃спдаръ земан Молдавскон, сѣи ст҃ки храмъ въскршеніе || гѣ вѣ ѿ сїса нашего іѣ х҃са, прѣждѣи сѣтворѣжъ стѣлѣкъ вѣспецѣ, гдѣ жъ лежитъ ѿ тѣла покойнаго ѡца моего Неколае || велъ аг҃зъ, а ѿнѣкъ іако дарова мѣи гѣкъ вѣхъ г҃спство земан Мѡладакскон, разорихъ тѣда прѣжнїкїи стаа црковѣ даже до шенданїа ѿ помощи Бжїю начинохъ || оградити вѣ днїи Братїа нашего Іѡ Матею Бзсаравѣ Воевода, Бжїю мѣстїю г҃пркъ земан Оугрволахїнскон, ѿ свкршенїи сѣхъ волю Бжїю, мѣца септем. г. и в. лѣт. зрѣхъ. шс. ап(о)ст(о)лоу:
adică,

†. Cu voia Tatălui și cu ajutorul Fiului și săvârșirea sfântului Duh, iată eu robul și închinătorul sfintei de viață făcătoarei și nedespărțitei Treime, *Iō Vasilie* voevod, cu mila lui Dumnezeu domn al țării Moldovei; acest sfânt hram Invierea Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Christos, (a fost) făcut mai înainte de cupețul *Stelea* și unde zace și trupul răposatului părinte al meu *Nicolae* Marele Agă; iar acum, când îmi dăruî Domnul Dumnezeu domnia țării Moldovei, am dăruimat această sfântă biserică de mai înainte până în temelie și cu ajutorul lui Dumnezeu am început a o rezidi în zilele fratelui nostru *Iō Mateiu Basarab* voevod, cu mila lui Dumnezeu domn al țării Ungrovlahiei. Și s'a sfârșit cu voia lui Dumnezeu în luna lui Septembrie în 10 și în anul 7154 = 1645. A scris Apostol (1).

III. *Mănăstirea dela Vieroș*. Despre unele inscripțiuni din această mănăstire am vorbit și în 1904 (2). Azi dăm citirea următoarei pietre care *pretinde* a acoperi rămășițele vitejilor boieri *Mircești*: *Ivașco*, marele Logofăt și frate-său *Albul*, marele Clucer, pe nedrept scriși ca *Leurdeni*, pe când în realitate ei erau *Golești*.

Mormântul lui *Ivașco* a fost în Moldova (Bistrița); i se va fi adus oasele la *Vieroș* la 1834 de Arhimandritul *Samuil Tărtășescul*. Dar nu se poate pricepe pentru care pricină turbură năstavnicul *Vieroșan*, liniștea și odihna viteazului *Albul*, al cărui mormânt se află și se află și azi la câțiva metri mai în interiorul bisericei, spre a-l pune într'un nou locaș. Bănuim numai doar că nu va fi putut *Tărtășescul* să scrie pe piatra lui *Albul*, că în locuința lui a depus și pe *Ivașco*, frate-său; și de aceea scoase pe *Albul*, ca să-l pună la un loc cu *Ivașco* în mormânt nou.

Piatra mormântului *postum* este lungă de 1^m·230 și lată de 700^{mm}. Inscripțiunea este făcută pe 14 rânduri cu slove nalte de 55^{mm}. iar rândurile sunt despărțite prin bande late de 15^{mm}.

(1) Compară *Inscripții din Bisericile României*, pag. 112 — 113, documentul 229.

(2) Să se vadă *Albina*, Octomvrie și Noemvrie.

Inscripțiunea, foarte bine păstrată, începe astfel:

+ СѸПТ. АЧѸСТЫПНАТЪСЛОМХНЕСКОА
 СЕЛѸСТЕРУЧІЗІАОРКІТЪЯ-АЧЕСТЪФІНТ.
 ЛЬКАШ. ІВАНЪ БОЕ-ЛОУКОТЪ ШАНБЪ. В СЛ
 КІУЧЕ. ДЕСУДІСН. КРЕ. ЛА ЛѸ: 7081. АЧ
 Ф. КЪМНСТАР ШАНЗІДІ. ВІСЕРКАЧѸ
 ВЕКЕ КІРДІМЪЗІНІАНО' ДЪРЛОД. ЦІА
 РАМНА. АЧѸСТ. ПЕКЪ СРЕДЕ ДІСАМЪНА
 ТЪР ТЪШЫКЪ: АЧІМІАДІ. МІТРОПОЛІ
 ШЫ ТЪВНІКЪІ: АЧЕЩЕ' МЪНЪ ТЪРЕ
 ЛА. ЛѸ: 1834: ІЗІАНАДЕГЪТЪНЪ
 ЗАТЪДЪ ДІНЪ. АДЕЗАНДРЪ ДІМІТРЕ
 ІКА. БОЕ. ВЪ: (ПРЄ ВЕСНІКАПО
 МЕНЪРЕ. А ЧУСЛО РА. КІТЪРІ
 ШАНЪМЪЛЪ ДОР:

Pisania de pe mormântul boerilor Ivașcu și Albul, aflată la M-rea Vieroși.

adică,

† Supt acésfă piază se odihnesc oasele fericiților ctitori acestui sfânt lăcaș Ivașco Vel Lo(ro)gofăt și Albul Vel Clucer Leurdenii, carei la lét 7081 au făcuto mânăstiré și au zidit biserica cé veche care de mulțimé anilor dărăpănându-să s'au ridicat acésta precum să vede de Samuil Tărtășăscul arhimandrit mitropolie și năstavnicul aceștei mânăstire la lét 1834 în zilele pré înnălțatului D(o)mnului Alexandru Dimitrie (sic) Ghica Voevod spre veșnica pomenire a acelorăș ctitori și a némului lor (1).

General P. V. Năsturel.

Hrana sătenilor (2).

ată convorbirea ce am avut-o cu un sătean chiabur, proprietarul a două moșii, cu privire la hrana plugarilor.

Săteanul cel chiabur se plângea că preotul din sat s'a apucat să spună oamenilor, că pe vremea muncii și mai tot timpul anului trebuie să se hrănească bine. Muncitorii trebuie să pună condiție proprietarilor, ca să le dea mâncare cât mai potrivită pentru corp, iar nu numai un codru de mămăligă din mălaiu mucigăit, o oală de urzici, borhot de prune or numai fasole. Să le ceară carne, grăsimi, pâine, ouă, lăpturi.

— Și n'avea dreptate preotul? Nu era el adevărat păstor sufletesc, dacă da oamenilor sfaturi bune?

— Cum, și d-ta îl susții pe preot? Ce, dă dela el? Nu este destul că eu le dau plugarilor plată în bani, să le mai dau și o mâncare bună? Să mă ierte părintele și să mă ierți și d-ta. N'am poftă ca să sărăcesc. Dacă sătenii voesc să se hrănească mai bine, s'o facă acasă la ei. De asta nu zic nimic. E bine, este folositor ca să aibă o hrană mai bună, și ei, și copiii lor, dar nu pe spinarea mea.

— Te văd supărat, am răspuns eu săteanului chiabur; dar chiar dacă te vei supăra și mai rău, tot nu mă rabdă inima să nu-ți spun adevărul. Preotul a fost de ispravă, când a povățuit pe săteni să pretindă proprietarului să-i hrănească bine, când muncesc la el. Pentru cine muncesc ei atunci, dacă nu pentru binele lui?

— Asta este adevărat. Dar ori câtă mâncare de dulce le vei da, tot își vor bate joc de lucrul ce-ți fac!

— Să mă ierți și d-ta pe mine, însă eu cred altmintrelea

(1) Compară «*Inscripții. etc.*», pag. 141, documentul 288.

(2) Vezi numărul precedent.

Când săteanul să hrănește rău la el acasă și la proprietar, munca lui este puțină și făcută în dorul lelii, fiindcă el n'are destulă vlagă. După cum omul, când este bolnav de friguri ori de lingoare, stă și boalește toată ziua și nu este bun de nimic, tot așa și săteanul nehrănit bine nu poate munci omenește.

— Și ce vrei d-ta, dacă el nu știe să se hrănească cum trebuie, o să câștige mare lucru, dacă proprietarul îl va hrăni mai bine? Tot dracul ăla este, fiindcă săteanul stă mai mult acasă la el și prea puțin la lucru, la proprietar.

— O să câștige mult, foarte mult, căci ți se pare numai că săteanul stă puțin la muncă la altul. Cu cine-și fac arendașul și proprietarul toate muncile, dacă nu cu sătenii? După cum, când ai o slugă bună, ca să te slujească bine și cu credință, îi dai o simbrie mai ridicată și o mâncare îndestulătoare, tot așa și pe sătean nu-l poți lăsa să moară de foame, ca să-ți muncească.

— Par'că noi îi lăsăm să moară de foame!

— Nu zic asta în înțelesul că nu le dați hrană, dar că hrana asta este săracă în materii hrănitoare. S'a dovedit că o hrană numai cu ierburi, cu rădăcini și cu băuturi spirtoase este neîndestulătoare pentru corp, ba chiar și dăunătoare sănătății omului care are de făcut munci grele. În alte țări, munca cea mai grea și cea mai cu spor o fac aceea cari se hrănesc și cu carne, pe lângă alimentele vegetale. De pildă un muncitor englez, care mănâncă multă carne, întrece la lucru pe oricare altul care se mulțumește numai cu făinoase. Ba chiar sunt antreprenori de lucrări publice, cari iau mai bine la muncă pe Englezi decât pe lucrătorii de altă națiune, tocmai din această pricină.

Pentru proprietar nu e numai un câștig al lui, ca să hrănească cu carne pe lucrători, ci este chiar o datorie.

— Datorie? De unde și până unde, zise săteanul cel chibur, foarte mirat. Eră așa de mirat, că par'că îi ceream cine știe ce cu acest cuvânt.

— Datorie de cetățean, nu altfel. Sătenii ăștia sunt mâna dreaptă a domniei în vreme de războiu. Este interesul tuturor ca ei să aibă putere de vieață într'înșii, să poată birui toate nevoile. Proprietarul trebuie să fie cu adevărat patriot și un chip de a-și arată acest patriotism este să hrănească bine muncitorii.

— Ei, trăii s'o mai aud și pe asta, domnule.

— Ai trăit ca să mai auzi și altele încă. Poate numai când vei fi vre-o liftă de străin, ticălos și lacom, care se gândește numai să-și umple punga, să nu mai știi ce se petrece în jurul tău, și să nu-ți mai pese decât de tine și de ai tăi. Atunci vei hrăni desigur pe bieții lucrători cu brânză stricată, cu mălaiu mucegăit și stricat, cu cevă pește sărat de-acum 10 ani, și cu basamac, făcut din cereale ori din car-

tofi, făcând astfel să scadă tot mai mult puterea bietului popor și ducându-l din rău în mai rău.

Pentru d-ta, cum ești destul de chiabur, cum ești Român adevărat, cum ți-ai strâns destui bani albi pentru zile negre, nu va fi mare lucru dacă îți vei hrăni consătenii mai bine.

E târgul aproape: câteva kilograme de carne, atâtea pâini câți lucrători ai, deși mi-ar părea bine să ai cuptorul d-tale de pâine, câteva grame de grăsime pentru fiecare, ceva legume și iată prânzul gata.

Dacă stai departe de târg, ai trăsură și poți trimite regulat; or dă o raită prin vitele cele bătrâne și taie din când în când câte una. Vei fi un adevărat binefăcător al satului, căci prin acest mijloc se vor obișnui și sătenii să mănânce carne. Îți prisosește, desfă-o în piața satului și nu te vei căi că ai tăiat vita.

Săteanul cel chiabur nu mai zise nimic. Rămase puțin pe gânduri și apoi se despărți de mine. Nu știu dacă în mintea lui cugetă cât de folositori ar fi proprietarii și arendașii pentru a hotărî pe săteni să se hrănească mai omenește. Nu știu încă dacă el cugetă că n'avusese până atunci dreptul la recunoștința satului său. Nu știu în fine dacă se hotărîse să schimbe cel puțin pe viitor obiceiul de a hrăni pe muncitorii de pământ cu ce bruma se găsiă.

În tot cazul, săteanul nu mai poate să se mulțumească cu hrana ticăloasă de până azi. Fie la el acasă, fie pe drum, fie ca muncitor de pământ la alții, trebuie să se hrănească cât mai bine, făcând ca în hrana lui să intre cu deosebire carnea, ouăle, grăsimile, zahărul, pâinea, alături de legume, de poame și de verdețuri.

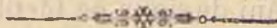
Numai așa poporul românesc va ajunge să înflorească și să fie puternic.

Grig. Teodossiu.

Lăcuste în Argentina. Unele părți ale Argentinei (America sudică) au fost năpădite de uriașe roiuri de lăcuste.

În orașelul Entre Rios, se văd nori întregi de lăcuste de culoare roșie-gălbuie. Ele eu năpădit ulițele și casele localităților, apoi câmpiile și grădinile pustiind totul; iarbă, bucate, flori, poame, etc., lăsând locurile pustii. Pagubele nu se pot socoti. Bieții locuitori au săpat șanțuri adânci, îngropând cu milioanele din aceste insecte primejdioase, apoi au făcut locuri mari, dar numărul lor abia a scăzut cu ceva. În urma lăcustelor, foametea va fi neînconjurabilă.

Grădișile școlare.

Binecuvântat este pământul țării noastre, căci are multe și numeroase izvoare de avuții, atât la suprafață cât și în subsol, pe cari cu toții le cunoaștem.

Așa bunăoară, la suprafață, n'a rămas aproape nici-o plantă, care să nu fie pusă în serviciul omenirii, dela firul de iarbă cel mai fraged și subțire până la copacul cel mai secular, fie ca plantă ierboasă pentru nutreț, ca legume, ca cereale, ca flori, ca plante medicinale, aromatice, etc. De asemenea subsolul n'a rămas nerăscolit, căutând și întrebuițând: sarea, fierul, arama, aurul, argintul, petrolul, apele minerale, pietrele prețioase, pușcioasa, etc., etc.

Toate, dar aproape toate, le-a hotărît creatorul pentru nevoile omenirii; așa că din punctul de vedere al frumosului, am putea considera, chiar întreg globul pământesc, ca o grădină, și în adevăr este o grădină în felul său, căci grădină este orice continent, orice țară, orice județ, etc., și chiar o singură floare, într'unghiveciu, este o grădină.

Atât de dulce, de atrăgător, de drăgălaș este numele de grădină, în cât i s'a creat și o legendă: așa de pildă, se zice de câte un om, cu care te-ai întâlnit, l-ai văzut cuviincios, modest, spui că ai făcut cunoștință cu cutare persoană, dar mi s'a părut ca o grădină, dar este o grădină nu altceva; și când ne gândim că mai toate ramurile și speciile de grădini nu sunt decât în mâinile străinilor, ar trebui să ne apuce o groază, un fior de părere de rău. Cum Românul să lase în mâinile străinilor atâtea ramuri de avuție?

Cum noi Românii nu suntem în stare să facem ceva? Oare nu suntem vrednici de nimic?

Cum putem noi sta cu mâinile încrucișate, privind pe străini cum ne sug roditorul nostru pământ, vânzându-ne tot nouă produsele, căci în realitate avem trebuință de ele, cum străinii ne speculează în țara noastră, luându-ne pământul din mână, îl muncesc, ne smulg banii din pungă, trec milioanele peste graniță, iar noi rămânem nepăsători, desculți și desbrăcați într'o țară așa de roditoare? — O! este dureros!

Dar oare cine-i aduce pe străini în țara noastră? Aici să ne mărturisim păcatul, nu sunt vinovați ei, ci noi, lenea și nepăsarea noastră îi aduc; prin urmare să ne dăm singuri sentința, suntem de condamnat!

Toți străinii, de orice naționalitate, găsesc la noi mijlocul de a trăi și a se îmbogăți și noi, nu numai că nu trecem granița, dar nu ne îndurăm ca să ne procurăm prin noi înșine alimentele de cari avem nevoie.

Deci suntem birnicii străinilor. În cazul acesta ce e de făcut? Leacul este acesta: să ne punem pe lucru. Fericită a fost ideea inițiatorului grădinilor școlare; dacă d nii învățători, apos-

tolii poporului, ar fi la înălțimea lor — și vor fi dacă li se vor da mijloace — am speranța că curând sau mai târziu, dela grădinele școlare vor lua exemplul și sătenii, cultivându-și pământul din jurul casei, în mod rațional, și odată ce săteanul va avea trebuinciosul de leguminoase, pentru gospodăria lui, văzând că produsele de leguminoase sunt căutate și la orașe, unde cetățenii orașeni nu se pot îndeletnici cu grădini de zarzavaturi, atunci zic, străinii vor pleca singuri, de bună voie, din țara noastră, atunci ne vom emancipa economic, și milioanele, de cari am vorbit, nu vor mai trece granița, ci vor rămâne în pungile noastre.

În scurtul timp de doi ani, ca învățător ambulant, m'am încredințat pe deplin de acest adevăr.

Deja grădinele școlare au început să-și dea roadele dorite și cred că prin stăruință, abnegație, sacrificiu și iubire de tot ce este în interesul neamului nostru, vom reuși să ajungem la rezultatul dorit, la un ideal, pe care statele mai bătrâne l-au urmărit mai din vreme.

Încă odată deci, sus inimile, iubiți colegi! Desbrăcați-vă de orice interes material, munciți serios și cu dragoste pentru viitorul iubitei noastre țări, căci numai prin noi, vom putea să emancipăm pe iubiții noștri săteni, în mijlocul cărora trăim, prin aceasta vom deveni niște adevărați apostoli și binefăcători ai neamului și vom binemerita dela patrie.

I. Coman.

Învățător ambulant.

Măncarea și tainurile unui cal pentru o zi și o noapte.

Învățătorul. — Să presupunem că unui cal i se dă ca mâncare pentru 24 de ceasuri: 5 kilograme fân, 5 kilograme paie și 4 kilograme grăunțe. Ei bine, cu cât această mâncare va fi împărțită mai cu chibzueală, în mai multe tainuri, cu atât calul va folosi mai mult din ea; dată deodată, el mai mult o va risipi, îi va folosi puțin.

Tainurile vor fi în număr de 5, 4 sau cel puțin de trei.

Când mâncarea se va împărți în trei tainuri, ele se vor da calului astfel: unul dimineața, unul la prânz și celălalt seara, cam în chipul următor: *despre ziuă* a treia parte din fân, a treia parte din grăunțe și ceva din paie, *la amiază* o altă a treia parte din fân, a altă a treia parte din grăunțe și ceva din paie; *seara* se va da fânul și grăunțele rămase, iar spre înopțat i se va pune toate paieile în grătar.

În fine, când calul trebuie să facă un drum mai lung, o muncă grea, neobișnuită, este bine ca cu câteva zile mai înainte de a începe acea muncă, să i se mărească cu un mic adaus cantitatea de grăunțe.

Sunt unii de părere ca grăunțele să fie împărțite în așa fel, în cât cele mai multe să rămâie pentru tainul de seara, căci zic ei: «ovăzul de seara se duce în picioare, iar cel de dimineața în baligă», adică că cel de seara ar da putere, iar cel de dimineață s'ar pierde degeaba, s'ar da afară în mare parte nemistuit, cu baliga. Lucrurile însă nu stau tocmai astfel, și puteți urmă cu bine darea tainurilor așa după cum am spus.

Se va aveâ grijă ca tainurile să se dea regulat, la timpul obișnuit, căci altfel animalul ca și omul suferă de foame, dacă la conac, când el așteaptă porția lui, nu i se dă acea porție, sau i se dă prea târziu.

Este cuminte ca după mâncarea tainului, pe cât este cu putință, calul să nu se pună de îndată la serviciu, ci să se lase puțin timp. De asemenea este bine de a nu i se da calului numai decât tainul, și mai ales grăunțele, când el este înfierbântat.

Nicolae Gheorghe. — Știam că apa să nu i se dea, când este înfierbântat, dar nu grăunțele.

Invățătorul. — Da, așa este, decât e cu cale, pentru sănătatea animalului, de a se urmă astfel și cu hrana.

Moș Gheorghe. — Pentrucă se aduse vorba despre apă, vă rugăm a ne povesti ceva și despre ea, căci în tinerețe mi s'a întâmplat să mi se înbolnăvească și să moară un cal îndată după adăpat, deci să cunoaștem *cum să adăpăm calul* mai cu rost, ca să nu mai dăm de nenorociri.

Adăpatul calului.

Invățătorul. — Vă spun cu drag: Apa este necesară pentru orice viețuitoare, pentru orice ființă. Pom, verdeață, vierme, pește, animal, om, până și vietățile acelea neînchipuit de mici, ce produc bolile lipicioase, adică sămânța acelor boale, despre care veți fi auzit că doctorii le numesc microbi, pentru ca să trăească au trebuință de apă, de umezală. Știindu-se aceasta, pricepem cât de necesară este apa pentru animal, pentru cal.

Neadăparea la timp a oricărui animal, îl face a slăbi, a nu se folosi de hrană, «a se frige de sete», după cum zice o zicătoare, ce-și are obârșia în chinul neasemănat al omului însetat.

Dar dacă apa este folositoare corpului animalului, apoi luați aminte că unele ape îi pot fi vătămătoare. Trebuie să știți deci că și pentru animal, ca și pentru om, *apa ca să fie bună de băut* urmează să însușească oarecari calități. Acestea sunt pe scurt: apa să fie limpede și recișoară, plăcută la gust, să nu se turbure când se fierbe, să fiarbă legumele uscate ca bunioară fasolea, precum și carnea, fără să le întărească, și să facă clăbuci, când ne spălăm cu săpun sau spălăm ceva cu ea.

Apele din unele puțuri, de izvoare, de lacuri întinse și curgătoare, și mai ales de râuri, întrunesc mai totdeauna însușirile pomenite.

Apele stătătoare, zăcute, din mlaștini, apele în cari s'au topit inul și cânepa, sunt ape periculoase pentru vita care le bea.

Moș Gheorghe. — D'aia ziseiu eu să ne vorbești despre apă, căci de, vorba aceea, sunt Stan Pățitul. Acum vre-o 10 ani, într'o zi, eră prin luna lui Cuptor, am plecat din sat de dimineață. Se îngână ziua cu noaptea. Căruța eră încărcată cu donițe făcute de mine, căci știți că mă îndeletnicesc cu astfel de lucruri. Cum vă spusei, plecasem la Ploești ca să le vând. Am mers bine, am ajuns la ale două cărciumi cam pe la mijlocul zilei; aci am poposit puțin, am dat ceva mâncare la căișori, le-am dat apă și apoi mi-am făcut cruce și mi-am văzut de drum înainte. Eră o căldură de ți se părea că se aprind pietrele. În apropiere de Movila Vulpei, trosc, se rupse osia unei roate din napoi. Ce să fac, scot caii dela căruță și-i leg alături de drum, de un țarușel, iau toporul din scoarța căruței și mă duc într'un crânguleț din apropiere, ca să caut un părușean din care să fac un chip de osie, care să ție până voi ajunge în târg. Până să găsesc lemn și să mă întorc, unul din cai, cel mai iute, scapă, și se duce să bea apă dintr'un băltoc, din marginea drumului. Am crezut că nu o să-i fie nimic; seara însă la intrarea în oraș, calul începe a se codi la tras, a merge cu capul în jos, cu urechile cam lăsate, trist. Ajung în oraș, mă uit eu la el, se arată fără curaj, fără inimă, cu urechile reci. Chem îndată pe un potcovar, care-i lasă sânge creștându-i o urechie, îl freacă cu spirt, și-i mai dă și un leac pe nas, dintr'o sticlă. Nimic nu i-au folosit toate astea, căci calul a doua zi a murit.

Invățătorul. — Neapărat că apa aceea i-a făcut rău, l-a otrăvit pe bietul dobitoc; dar rău ai făcut și d-ta de nu ai chemat un doctor veterinar, căci poate-l scăpa: *nu-i dădea ca potcovarul medicamente pe nas*, ceeace este un obicei urit căci și calul ca și omul cu gura mănâncă, și trebuie tot cu ea să iea și doctoriile.

Să îngrijim a da cailor apă bună de băut, ferindu-i de a se adăpa din cele vătămătoare. Omul mai iea și alte băuturi ca: ceaiu, bere, vin, animalele însă nu au altă băutură decât apa; se cuvine dar ca ea să fie cât se poate de curată și de sănătoasă, când li se dă să bea.

Cantitatea de apă, pe care un cal poate s'o bea pe zi, este cam de 12 — 20 de litri.

Pe vreme de iarnă, când adăpatul îl facem din râu, din eleșteu sau din lacuri curgătoare, se va lua ceva mai înainte apa într'o găleată sau hârdău, care se va ține în grajd până la

timpul adăpatului. Această măsură este cu cale a se face, pentru ca apa să nu fie prea rece când o bea calul.

Adăpatul calului se va face vara de trei ori pe zi, adică dimineața, la amiază și seara; iarna se poate adăpa numai în două rânduri: dimineața și seara.

Se va îngriji în totdeauna de a nu se adăpa calul, când este prea înfierbântat sau pe nemâncate. La luarea tainului, apa se va da după ce calul a mâncat fânul, iar nu după grăunțe. Cu alte cuvinte, *grăunțele să le mănânce după adăpare.*

Calul care paște bea mai puțină apă decât acela care se hrănește cu nutreț uscat.

Sarea, și la animale ca și la om, mărește pofta de băutură.

Nicolae Ion. Așa este, știm și noi asta. Tăinuește ne ceva și despre sare, Domnule Invățător.

Invățătorul. — Să vă împlinesc dorința, dar Dumineca viitoare.

(Va urma).

Irimia Popescu
Medic-Veterinar.

MIXANDRA

Mixandra este plantă anuală și bisanuală, aparținând familiei cruciferelor, adică plantelor a căror floare are o corolă formată din patru petale în cruce. Prin cultură însă, corola mixandrei s'a îmbogățit foarte mult, căpătând astfel mixandra învoaltă. Ca formă avem dar două feluri de mixandre: «desvoalte și învoalte.» Ca colorii, tot prin cultură, s'au dobândit multe feluri ca: albe, albastre, roșii, cenușii, galbene și alte multe feluri.

Mixandra are un miros foarte plăcut. Crește înaltă până la 50 cm. și chiar mai mult. Trunchiul îi este bățos și cu multe crăci.

Cultura. Mixandra se cultivă de-a dreptul în grădină și în ghiveci, în orice pământ, nefiind mult pretențioasă. Semănătura se poate face ori în răsadniță ori de-a dreptul pe loc prin Februarie și Martie. Semințele se acoper cu un strat ușor de țărână, nu de bălegar. Când plantele s'au făcut în patru foi, se pot răsădi la locul destinat, câte două fire la un loc și la 10—15 cm. depărtare. Ca orice floare, mixandra cere udătură multă.

Toamna se poate transplanta în ghiveciuri și păstră în timpul iernei în camere nu tocmai călduroase' (+ 3, — 8° Reamur), înflorind astfel în al doilea an mult mai îmbelșugat. Pentru a avea mixandre înflore în timpul iernei, trebuiesc semănate dela 15 Maiu până la 15 Iunie.

Mixandă învoaltă.

Mixandă desvoaltă.

Pentru sămânță e nevoie de împerecherea unei mixandre învoalte cu una desvoaltă de aceeaș culoare, strângându-le alături în timpul înfloririi și acoperindu-le cu un tulpan sau pânză subțire și ușoară. De aceea am spus să se planteze câte două fire la un loc, căci împerecherea se face în mai bune condițiuni, dând mai multă sămânță de flori învoalte. Câteva fire desvoalte sunt de ajuns pentru sămânță, iar restul este bine să se arunce, ca să nu împiedice în creștere pe cele învoalte. De asemenea este de recomandat să nu se semene sau planteze colori amestecate, căci se corcesc foarte lesne, pierzând colorile alese.

Pr. Al. Miculescu.

~~~~~  
 Leneșul caută un stăpân care să-i dea în săptămână șapte zile sărbătoare.

Unde este lac, se strâng broaște.

~~~~~

Lucrările agricole în luna Aprilie.

Semănăturile de cereale cari nu s'au putut isprăvi în luna Martie, trebuie continuate cu multă iuțeală în această lună, ca să nu fie făcute prea târziu, și astfel ca recolta lor să fie prea slabă, în raport cu munca depusă pentru semănatul lor.

Dintre cerealele cari se pot semăna până pela începutul acestei luni, este și orzul, care este o cereală tot atât de veche cași grânele de toamnă. Orzul trebuie semănat într'un pământ roditor, ușor și bine svântat de umezeala înmagazinată în el din timpul iernei. Orzul semănat într'un pământ prea tare nu poate da bune rezultate. El trebuie semănat într'un pământ în care a fost semănată mai întâiu o plantă prășitoare ca porumbul, fasolea sau o altă plantă.

Dacă orzul se seamănă după porumb, locul se ară până ce n'a dat înghețul, primăvara se face o a doua arătură și după aceea se seamănă orzul, prin împrăștiere sau în rânduri, punându-se la hectar 125—160 litri, iar prin împrăștiere 200—250 de litri de hectar. Ca neamuri de orz se seamănă orzul de Hanna, gavoler și orzoaica. Aceste neamuri de orz se caută mai mult pentru fabricarea berei și a pâinei.

O altă plantă după grâu, de care se ocupă mai mult agricultorii noștri, este porumbul, fiindcă populațiunea satelor se hrănește mai mult cu mămăligă. În țara noastră, când vara este mai umedă și caldă, porumbul dă rod mult, în acest caz, liniștea și traiul populației satelor sunt asigurate.

Porumbul ca să facă rod mai mult, trebuie ca până la 23 Aprilie, cel mai târziu, să fie semănat. De aceea săteanul trebuie îndemnat și chiar silit de autoritățile în drept, ca să își facă semănăturile de porumb chiar de pela 10 Aprilie, dacă se poate. Se vor împiedică acei cari seamănă porumb, după ce au recoltat rapiță; acest lucru se poate vedea în multe comune de prin județele Vlașca și Teleorman.

Sătenii au căpătat acest rău obicei de la marii proprietari, cari fac acelaș lucru, seamănă după rapiță îndată porumb, deși marii proprietari nu pun nici un preț pe această semănătură, după cum pun sătenii agricultorii. Acest rău ar trebui stârpit din agricultura noastră în orice chip, căci altfel se întinde din ce în ce mai mult, în dauna agricultorilor și a slăbirii rodirii pământului. Ca varietăți sau neamuri de porumb ce se pot semăna la noi sunt: porumbul comun, scorumnic, colțat sau dinte de cal, cincantin, roș-portocaliu. Porumbul crește și poate să dea mult rod în orice pământ, dacă este bine îngrășat și bine lucrat, pe lângă o vară mai umedă și caldă, și o toamnă mai mult caldă și uscată decât prea umedă.

După orice plantă s'ar semăna porumbul, este bine ca prima arătură să se facă de toamna, și a doua arătură înainte de a semăna porumbul. Semănatul se face prin aruncare sau în rânduri după plug, ori cu mașina, și în cuiburi cu sapa, acest din urmă mijloc fiind mai economic.

De obicei semănatul porumbului prin aruncare sau împrăștiere se face mai cu seamă în Moldova. La hectar se seamănă 50—60 litri; iar semănatul în rânduri dela 15—20 litri. După ce

porumbul s'a semănat se grăpează. Unii agricultori mai seamănă prin porumb fasole, cartofi, dovleci și chiar cânepă, pentru sămânță. Acest lucru se poate vedeă mai cu seamă în Moldova, în Transilvania și chiar în alte țări.

Dovleacul. La noi în țară, se seamănă dovleacul turcesc și românesc numit și bostan, care se cultivă pentru hrana porcilor mai cu seamă, pe când cel turcesc se cultivă pe suprafețe întinse mai mult pentru hrana omului decât a animalelor. În orașele țării și mai cu seamă în București se face un comerț însemnat cu acest dovleac. Dovleacul se seamănă în cuiburi depărtate dela 4—6 metri, punându se în cuib câte 3—4 semințe.

Dovleacul dă roade mai bune în pământurile ușoare și bogate decât în cele tari și sărace.

Castraveții și pepenii dau roade multe și bune în pământurile bine lucrate și îngrășate, sau roditoare de firea lor, precum și în locurile țelinoase. Locul se ară odată toamna și primăvara se face arătura de semănat. Castraveții și pepenii se seamănă în cuiburi depărtate de 2 metri, punând în fiecare cuib câte 4 semințe cu vârful în jos. Sunt și unii cultivatori cari fac semănătura prin aruncare. În acest caz, locul semănat se grăpează cu o grapă de mărăcini, sau cu grapă de fier întoarsă. E bine ca locul să se și tăvălogească. Când castraveții au răsărit, sau când se sapă, se răresc cu mâna.

Stelea și cartofii. Dacă aceste plante nu s'au semănat în Martie, se seamănă în această lună. Cartofii se seamănă după plug, punând tot la a treia brazdă, se mai pune și în cuiburi cu sapa. Depărtarea între cuiburi cași între rânduri trebuie să fie dela 50—60 cm. Tuberculele de mărimea mijlocie sunt cele mai bune de semănat. În fiecare cuib se pun câte 3—4 tubercule la adâncime de 10—13 cm. Când cartofii se seamănă, nu trebuie să fie încolțiți, dacă le-au dat colți, aceștia trebuie ruți și după aceea să se semene cartofii. Câtățimea de cartofi ce se seamănă la hectar este dela 20—24 hectolitri.

Hameiul la noi în țară crește în stare sălbătică. Aceasta dovedește că cultura lui se poate face cu folos în țara noastră, și rodul hameiului întrebuițat la fabricarea berei dă o bere mai bună. Hameiul crește bine în pământurile lucrate bine și îngrășate cu băligar. Hameiul se înmulțește prin butași, cari se pun la o depărtare de 1,25 m.—1 m. 50 cm. În fiecare cuib se pun 3—5 butași, lungi de 8 cm. și de grosimea unui deget.

În anul al 2-lea i se pun prăjini lungi de 10—12 m. pe cari să se poată urcă. Locul sădit cu hameiu trebuie săpat peste vară cel puțin de 2 ori. Hameiul se poate semăna din Martie și până la 15 Aprilie.

Cânepa se cultivă pentru fuior, din care se face pânză bună și trainică, ca și pentru facerea de frânghii. Cânepa răușește bine într'un pământ arat de 2 ori, și bine îngrășat. Cânepa se poate semăna dela 15 Martie și până la sfârșitul lunii lui Maiu. Când cânepa se seamănă numai pentru fuior se seamănă la hectar 300 litri sămânță, iar când se seamănă pentru fuior și sămânță se seamănă 200 litri. După semănat, locul se grăpează bine și se poate acoperi pe deasupra cu pleavă sau cu bălegar mai păios. Nefăcând acest lucru, semănătura trebuie păzită până ce cânepa a răsărit, căci altcum aduc mare rău vrăbiile și porumbeii. În cultura mare se seamănă fasolea cași mazărea, în rânduri ori

în cuiburi. Fasolea se seamănă la hectar 120—125 litri, iar mazărea 200—250 litri.

In grădina de pomi se caută ca pomii să nu aibă omizi; de pe tulpină se curăță lăstarii cari au început să crească, ca și cei dați din rădăcină; în școala de altoit se continuă cu altoirea pomilor. Crăcuțele cele tinere cari au crescut de 10 cm. se ciupesc la vârf, ca mugurii dintre foi să se poată preface în muguri de flori.

In grădina de legume se seamănă soiurile de fasole, castraveți, pepeni, dovlecei, cași alte zarzavaturi ce nu se pot semăna în luna Martie.

In potgorii se continuă la lucratul viei.

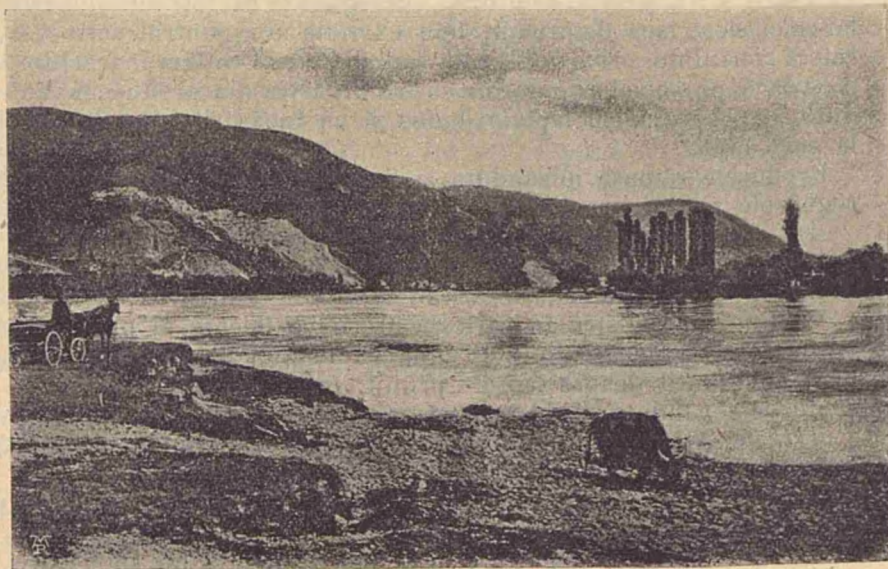
Stupina. Intre 1—15 Aprilie, stupii se vizitează pentru a doua oară, această lucrare se face între 10—4 după amiazi, la cei slabi li se dă de mâncare cași în luna Martie.

Vitele de muncă. În această lună, vitele trebuie bine hrănite cu fân, grăunțe, uruială și cu tărîțe amestecate cu apă.

Mânzatul iepelor. Din această lună și până în Iulie se dau iepelile la armăsar, ca să fete primăvara când dă colțul ierbei. Când se aleg iepelile și armăsarile de prăsilă, trebuie să li se cunoască și neamul din care se trag.

Caprele în această lună fată câte doi iezi, cari se lasă să sugă 2 săptămâni dacă sunt destinați pentru prăsilă, altminteri numai 6 săptămâni; după 2 săptămâni le dăm iezilor demâncare fân sau frunze mai crude. Oilor li se dă aceeași îngrijire ca în luna Martie.

V. S. Moga.

Vederea Dunărei la Vârciorova.

STATUTELE

Societății „.....” pentru întocmirea unei lăptării în comuna

Administrarea societății.

Art. 16. Societatea va fi condusă de un consiliu de administrație compus din 5 (sau 7) membri aleși de adunarea generală. Durata acestui consiliu este de ani. Membrii ieșiți pot fi realeși, dacă se bucură de încrederea societărilor.

Art. 17. Consiliul de administrație execută toate hotărârile luate de adunarea generală, înlătură pe membrii cari în cursul anului s'ar face vinovați de greșelele prevăzute la art. 7 și 9. Comitetul va fixa prețurile minimale cu cari se vor vinde produsele, având în vedere și urcările și scăderile lor în piață. La finele fiecărui an face o dare de seamă către adunarea generală despre mersul fabricațiunii, arătând cantitatea de lapte depusă, cantitatea de brânză, smântână și unt produse în cursul anului, sumele încasate și partea sau beneficiul convenit fiecărui societar în proporție cu laptele depus.

Un bilanț general de fine de an va rezumă venitul și cheltuelile societății și beneficiul realizat.

Art. 18. Consiliul alege din sinul său un director, numește pe contabil, care poate fi luat și din afară de societate, numai să fie persoană onestă și capabilă; tot consiliul numește pe maestrul lăptar și pe toți servitorii necesari în fabrică; le fixează remunerările și-i înlătură în cazul când nu-și vor face datoria.

Art. 19. Directorul conduce administrația fabricii și a întregii societăți. Pe baza hotărârilor luate de consiliu, face cheltuelile necesare și încasează veniturile, priveghează ca toți funcționarii fabricii să-și facă datoria, în fine exercită un control serios și referă consiliului orice neglijență sau abatere. Din trei în trei luni, convoacă pe societari pentru a-și primi partea din produsele vândute, în proporție cu laptele depus și cu încasările făcute până la acea dată.

Produsele rămase nevândute la finele anului se vor înscrie în registrele anului următor.

Art. 20. Contabilul este dator a trece zilnic în registrul de partizi, pe care trebuie a-l ține, cantitatea de lapte ce a depus fiecare membru, notând aceasta și în livretul individual al fiecăruia.

Va ține un registru în care va trece pe fiecare zi produsele fabricate și la fiecare finit de lună va înainta direcțiunii un tablou amănunțit despre laptele primit, produsele fabricate, cum și de cele vândute și de cele rămase în depozit.

Art. 21. Atât produsele fabricate cât și cele vândute vor fi înscrise în registre speciale, pentru ca controlul să se poată face mai cu înlesnire. În fine întreaga contabilitate și corespondență este în sarcina contabilului.

Art. 22. Maestrul lăptar are însărcinarea de a primi în fiecare zi laptele, a-l examina, dacă e proaspăt și nu e falsificat, și a-l

supune fabricațiunii pe răspunderea sa. El trebuie să însușească condițiunile unui bun fabricant și să se bucure de o onestitate perfectă.

Art. 23. Capacitatea lăptarului se poate dovedi prin diploma dela școala sau maestrul la care a învățat, iar onestitatea se poate proba prin certificate dela fabricele la care a lucrat.

Art. 24. Maestrul lăptar este obligat ca pe bucățile de brânză ce fabrică în fiecare zi, oricare ar fi forma și greutatea lor, să noteze luna și ziua când s'a fabricat, ceea ce va înlesni foarte mult atât controlul cât și lucrările de contabilitate.

Art. 25. Notarea se va face cu o cerneală, ce nu se șterge în timpul lucrărilor la care e supusă brânza până la definitivă fermentare, și nici nu strică gustul sau calitatea.

Art. 26. Orice produse s'ar strică din neîngrijirea sau reaua conducere a lăptarului vor fi trecute în comptul acestuia.

Art. 27. Pentru a garanta societatea contra unor asemenea pierderi, lăptarul, la intrarea în serviciu, va depune o cauciune în numerar sau efecte garantate de stat până la valoarea de lei, hotărâtă de consiliul de administrație.

Art. 28. Toți servitorii fabricii sunt puși la ordine lăptarului. El raportează direcțiunii ori de câte ori aceștia nu-și fac datoria, pentru a fi pedepsiți sau înlocuiți.

Art. 29. Pentru ca resturile ce rămân dela fabricarea să nu se piardă, direcțiunea va îngriji ca pe lângă fabrică în totdeauna să fie un număr de porci îndestulător pentru a consuma acele resturi. Ei vor fi dați sub îngrijirea lăptarului și a celorlalți servitori ai fabricii.

Art. 30. Lefurile lăptarului și ale servitorilor fabricii se fixează de consiliul de administrație din produsele fabricate. *Plata în numerar este păgubitoare pentru societate.*

Art. 31. Salariul directorului și al contabilului se fixează de adunarea generală a societății.

Art. 32. Prezentul statut va fi semnat de toți membrii împreună cu actul constitutiv. O delegațiune a consiliului, compusă din director și doi membri, le vor supune la Tribunalul județului spre autentificare, după care formalitate, societatea va putea funcționa.

Tot această delegațiune va cere la Tribunal înscrierea firmei societății.

Art. 33. Acest statut este supus modificării de către adunarea generală, după cum vor cere interesele societății.

Contra petelor de pe frunzele ciresilor. Frunzele capătă mai întâiu pete galbene, cari se întind peste toată frunza și o usucă cu totul. Petele se îndepărtează stropind frunzele cu piatră vânăță $\frac{1}{2}$ kg. la 100 litri apă, iar frunzele atacate trebuie culese și arse.

Cronica Săptămânii.

Manifestație de simpatie pentru Familia Princiară.

Duminecă 19 Martie, Altețele Lor Regale, Principele Ferdinand și Princesa Maria au azistat la reprezentația dată la circul din București. O delegație de studenți s'a înfățișat Altețelor Lor și Le-au arătat adâncul respect și dragostea studențimei universitare pentru Tron și Dinastie.

D-l student Stoicescu a dat A. S. R. Princesei Maria un frumos buchet de flori; iar d-l student Carcali a spus următoarele cuvinte A. S. R. Principelui Ferdinand:

«*Allefă,*

In aceste momente, când o mișcare patriotică suflă în rândurile studențimei, e de a noastră datorie să vă arătăm adâncă noastră dragoste și nețărmitul respect ce-l avem pentru Tron și Dinastie.

Să trăiți, Alteță Regală! Să trăiască Dinastia!»

A. S. R. Principele Ferdinand, vădit mișcat, a mulțumit studenților, adăogând că speră ca întotdeauna tineretul să fie însuflețit de aceleași sentimente călduroase.

Un dar regesc.

M. S. Regina, în înalta Sa sollicitudine ce poartă tuturor instituțiilor de binefacere, a binevoit în momentul plecării Sale în străinătate, să dăruiască societății de binefacere «Pâinea zilnică» suma de trei mii lei.

Moartea lui Vasile Pogor.

La 20 Martie, a încetat din viață la Iași Vasile Pogor, fost vicepreședinte al Camerii, deputat în mai multe rânduri, director al creditului urban și fost primar al Iașilor.

Vasile Pogor, împreună cu d-nii P. Carp, Titu Maiorescu, I. Negruzți, și T. Roseti a fundat societatea «Junimea», care a avut ca organ de publicitate revista «Convorbiri Literare». Pogor a murit de o boală de inimă, la vârsta de 73 ani.

Inmormântarea generalului Savel Manu.

Duminecă 19 Martie, după amiazi, s'a făcut înmormântarea rămășițelor generalului în rezervă Savel Manu, fost în 1864 șef al armatei din Moldova, apoi ministru de războiu sub Cuza-Vodă, și în 1874 primar al Capitalei. Defunctul eră fiul hatmanului Emanoil Manu și al Domniței Sultana Manu, fiica voevodului Nicolae Mavrogheni. În 1886, generalul Manu își pierduse cu totul vederea. El a murit la vârsta de 75 ani.

Onorurile militare i-au fost date de reg. 6 Mihai-Viteazul, de o baterie din reg. 2 artilerie și de un escadron de roșiori.

Concediile soldaților.

La ministerul de războiu s'a întocmit un ordin circular prin care se dau instrucțiuni corpurilor de armată asupra chipului în care se vor acordă concedii soldaților și gradelor inferioare.

Iată în rezumat coprinsul aceluși ordin: Corpurile de trupă vor da soldaților concedii la Paști, la Crăciun, în cursul verii și contingentelor ce se liberează, dela 1 Octomvrie până la 1 Noem-

vrie. La Paști și la Crăciun se vor da concedii de câte 16 zile unui număr de soldați care nu va trece peste 50 la sută din efectivul bugetar.

În timpul verii se vor acordă concedii de câte 25 zile, tot în același chip. În timpul verii se vor trinete în două serii soldații în concediu. Contingentelor, ce urmează să se libereze, li se vor da concedii de o lună înainte de liberare.

Noua societate „Arta Românească”.

S'a pus în București bazele unei societăți artistice sub numele de «Arta românească.»

Scopul societății este de a cercetă, ocroti și de a face cunoscute monumentele, obiectele de artă, frumusețile naturale, precum și orice alcătuște averea artistică sau istorică a țărilor române.

Societatea va face cercetări, ridicări de planuri, publicații, fotografii, expoziții, conferințe, etc.

Pe lângă aceasta, societatea își mai propune a interveni de câte ori lucrările de ordin public ar jeni estetica sau bunul gust; va înființa secțiuni prin județe și va căută să aibă membri corespondenți chiar în străinătate.

Comitetul inițiator se compune din d-nii: G. Balș, I. Berindey, I. Bianu, I. Cantacuzino, N. Docan, N. Ghika-Budești, N. Grant, C. Krupensky, A. Lecomte de Nouy, V. Morțun, A. Obreja, I. Radovici, R. Rosetti, G. Sterian. M. Șutzu, Al. Tzigara-Samurcaș și Al. Vlahuță.

O revistă muzicală, bună și folositoare.

Peste munți, la Blaj, a apărut o revistă muzicală sub conducerea d-lui I. Mureșanu, profesor de cânt și pian, cunoscut pentru căldura și însuflețirea pe care le pune în compozițiile sale. În No. 1 de pe Martie s'a publicat: O ideiă, marș, o frumoasă uvertură din balada Herculana, O priceasnă pentru cor, Lugosana, etc. În total sunt 14 pagini de muzica în afară de 2 pagine de tipar. Această revistă apare lunar. Abonamentul este de 24 lei lunar. N'ar trebui să lipsească din nici o casă, unde se află un pian sau persoane cari cântă la vre-un instrument.

Un ziar german despre România.

Ziarul «Norddeutsche Allgemeine Zeitung», într'un articol despre România, spune următoarele:

«S'au implinit 25 de ani, de când România a fost înălțată dela principat la regalitate. Germania a urmărit desvoltarea acestui nou stat cu un vădit interes, și cu mulțumire a văzut România desvoltându-se din ce în ce mai mult, sub conducerea unui șef cuminte și leal. Cu trei ani înainte de a fi înălțată la regat, România și-a câștigat independența, în urma unor minunate fapte rășboinice. Ea a dat dovadă în cei 12 din urmă ani, ca a știut prin sfortări serioase, să câștige o pozițiune respectată, atât în ceea ce privește legăturile sale politice, cât și economice și civilizatoare a poporului pentru viitor și a știut să treacă cu isbândă prin nevoi grefe. Regatul dela gurile Dunării a dovedit totdeauna, că este și dorește a fi un păzitor însemnat al păcii și a contribuit în mare măsură, prin purtarea sa, ca să nu isbucnească un mare foc în crizele prin care a trecut răsăritul european. Aducem Suveranului României și Ilustrei Regine a Româ-

nilor, care a avut o mare înrăurire asupra vieții intelectuale a României, felicitările noastre devotate, și urăm ilustrei perechi regale, în numele poporului german, să mai trăiască încă mulți ani, pentru propășirea țării și a poporului român.

Dări de seamă.

În revista *Apicultura Modernă*, No. 2, sunt articole ca: Creșterea albinelor, studiu popular de R. Begnescu, «Rolul albinei», în care se arată cum albinele ajută la fecundarea plantelor, «Mierea ca medicamente», în care se arată întrebuințarea mierei în medicină, etc.

☆ Ziarul *Telegraful Român* din Sibiu în câteva numere de-a rândul publică în foileton un articol «despre mișcarea literară românească în 1902 și 1903», datorit distinsului profesor, d-l Dr. Sextil Pușcariu.

☆ *Bunul Econom*, revistă din Orăștie (Ardeal), publică în urmărire biografia mitropolitului Andrei Șaguna, a cărui activitate pe tărâmul cultural și naționalist a fost atât de rodnică.

☆ În *Foaia Poporului* (Buda-Pesta) din Februarie, s'a publicat articolul «Canaluri pentru udat» în care autorul sfătuiește pe săteni să facă șanțuri pentru udarea fânețelor, a legumelor și a bucatelor, cu apă din gârlele învecinate. Se mai publică articolașul «Râia și vindecarea ei» luat din *Albina*, etc.

LICITAȚIUNI

La 18 Aprilie 1906, orele 10 a. m. se va ține licitație la Eforie, pentru lucrările de nivelement, pavagiu, rigole și scurgerea apelor, din curtea spitalului de copii, cari după deviz se ridică la suma de 12.400. Concurenții vor prezenta acte în regulă cu cari vor proba că sunt înscriși cu patenta de antreprenori de lucrări publice. Doritorii de a lua parte la această licitațiune sunt invitați ca în sus citata zi și oră să-și prezinte ofertele lor sigilate, însoțite de o garanție provizorie de 5% cunoscând că garanția definitivă va fi de 10%.

Se aduce la cunoștința publică că s'a scos din licitație publică moșia Gogoșarii-Vechi, din jud. Vlașca, publicată în «Monitorul Oficial» No. 252/1906.

Se aduce la cunoștința generală că se vor ține la Eforie, în luni Martie și Aprilie 1906, următoarele licitațiuni, la orele 10 dimineața, pentru furnituri: 1) La 18 Martie pentru făină și griș; 2) Idem pentru articole de birou; 3) La 28 Martie pentru untură de porc; 4) Idem pentru lapie la ospiciul Pantelimon; 5) La 29 Martie pentru vinul alb și roșu; 6) La 6 Aprilie pentru carnea de vacă; 7) La 7 Aprilie pentru săpun și seu topit; 8) La 8 Aprilie pentru coloniale; 9) La 10 Aprilie pentru jimplă și pâine. Concurenții vor prezenta oferte sigilate, însoțite de garanție.

Licitațiunea se va ține în conformitate cu art. 72—83 din legea Contabilității Publice. Caietele de sarcini se pot vedea la Cancelaria Eforiei, în orice zi și ore de lucru.

NICOLAE LUPAN

24, Calea Victoriei, București.

▣ PALARII, PALARII, PALARII ▣

moi și tari, culori și negre

primesc zilnic

Noutăți diferite.

▣ GHETE, GHETE, GHETE ▣

pentru Dame, Bărbați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52-3.

Avis important.

În editura cunoscutelor librării **H. STEINBERG, str. Gabroveni No. 10**, București, au apărut în **TREI VOLUME** lecțiuni practice, întocmite după programa școalelor primare urbane și rurale de *Gh. N. Costescu*, directorul școlii de băieți „Enăchiță-Văcărescu”, din București. Această importantă lucrare cuprinde 3 volume și anume: Volumul I-*iu Metodica limbii Române*, cuprinde aproape toate lecțiile de Limba Română dela cl. I—IV-a așa cum trebuie făcute cu copiii. Costă **5 lei**. Volumul II-lea: *Metodica Matematicei*, cuprinde lecțiile de aritmetică și geometrie după program, dela cl. I—IV-a. Costă **5 lei**. Volumul III-lea: *Metodica Istoriei și Geografiei* cuprinde toate lecțiile de istorie și geografie după program dela cl. II—IV-a. Costă **7 lei**.

Fiecare volum cuprinde două părți: **teoria și practica**.

Credem că d-l Gh. N. Costescu a adus un real serviciu școlii și în particular institutorilor și învățătorilor, cari pot avea o călăuză bună și sigură, având aceste trei volume. Le recomandăm în deosebi cititorilor noștri cari le pot avea dela editor strada Gabroveni No. 10 București, cu prețurile arătate mai sus.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin vărsat. Sediul Londra. Sucursala București.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Rate, „
G. I. Goschen „
Vicontelesse Duncannon „
E. W. H. Barry „
Robert Hamilton Lang „
Demetre de Frank Viena
P. Naville Paris
Ad. Vernes „

Directori: } C. A. Stolz
 } E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 7 Great Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
ghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3.955.688.76

Idem format din capi-
tal și alte rezerve 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite . . . Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Băicoianu

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cediului, a „grindinei“, contra riscu-
lui pierderii valorilor Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinațiunile obișnuite ca : «cas de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No 12, București. Re-
prezentanță generală în București,
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.

Veste gospodariilor noștri dela sate.

Înainte de Sf. Nicolae, a eșit dela tipar un Calendar pe anul nou 1906, scris anume pentru săteni cu vorbe ce le pricepe oricare. Într'ansul găsești de citit bucățile acestea : 1) Urare de noroc pe anul acesta nou 2) Întâmplările cele mai însemnate decând îi lumea; 3) Sărbătorile când îs deschise dughenile și când nu se ține școală ; 4) Sărbătorile anului întreg ; 5) Rugăciune de secetă ; 6) Iubirea și cinstirea părinților ; 7) Sărbătorile ce trebuie ținute ; 8) Ce zice Sf. Scriptură de bețivi ; 9) Războiul Rusuiei cu Japonul ; 10) De vorbă cu moș-Gheorghe (tot despre războiul acesta) ; 11) Regele nostru împlinește 40 ani de domnie ; 12) Oameni de bine ; 13) Sfaturi pentru lehuze ; 14) Vorbe de înțelepciune ; 15) Cum trebuie să ne punem copiii la cale ; 16) Copiii la meșteșug ; 17) Nu vă vindeți pâinea dela gură ; 18) Cântecul țaranului ; 19) De ale gospodăriei ; 20) Pământ ori bani ? ; 21) «Țesătoarea» ; 22) Moșii de ale statului arendate la săteni ; 23) Luțerinăria statului ; 24) Sfaturi gospodărești ; 25) Vorbe de haz și multe alte lucruri bune se găsesc în acest calendar cum rar veți găsi în altă carte.

Un an întreg îl ai de prieten care te sfătuie și-ți ține de urit. Pe asemenea odor nu-i păcat să dai cât de mult ; însă el nu-i decât 40 bani și are încă chipurile mândre ale M. S. Regelui și Reginei la 40 ani de domnie, care se pot pune pe perete.

Cereți-l la adresa: «Redacția calendarului gospodariilor săteni» Baeu-Suceava, trimetând banii cu mandat ori în mărei postale.

Cine trimite bani pentru zece calendare, capătă două pe deasupra.

O DESLUȘIRE ABONAȚILOR NOȘTRI

Expediind avize pentru plata abonamentului, mai mulți d-ni abonați le-au înțeles rău. Le dăm următoarea explicațiune :

Când în aviz se zice : „Abonamentul D-voastră fiind expirat încă dela 30 Septemvrie 1905. . .“ însemnează că până la 30 Septemvrie 1905 abonamentul este plătit, și că au de plată dela „1 Octomvrie 1905“ încoace, adică pe anul curent al IX-lea. Acelaș lucru pentru celelalte date.